

Arrest

nr. 339 897 van 21 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 augustus 2024 voor de zesde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische moeder. De aanvraag van verzoeker werd op 16 december 2024 geweigerd.

Op 9 januari 2025 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Y. (...), E. (...) H. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...) 1976

adres: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene verblijft sedert 2012 in België. Hij diende als volwassen man zes keer na elkaar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder in. De eerste vijf aanvragen, ingediend op 30.04.2019, 20.12.2019, 30.07.2020, 22.03.2021 en 14.10.2021 werden geweigerd op respectievelijk 29.08.2019, 15.06.2020, 28.01.2021, 30.07.2021 en op 12.04.2022. Op 29.07.2022 diende betrokkene eveneens een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 Deze aanvraag werd op 21.06.2023 onontvankelijk verklaard. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV arrest nr. 297 808). Op 07.08.2024 diende betrokkene voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische moeder, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legde hierbij geen documenten voor met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, noch legde hij stukken voor waaruit blijkt dat hij financieel/materieel afhankelijk is of was van zijn moeder. Hij legde, buiten een attest van het ocmw, bewijzen van ziektekostenverzekering en geregistreerde huurovereenkomst, enkel een attest voor waaruit blijkt dat hij in 2024 in Marokko geen inkomsten had, hetgeen volledig irrelevant is aangezien hij Marokko reeds vele jaren geleden heeft verlaten; een attest van inburgering op zijn naam; een arbeidsovereenkomst op zijn naam en een attest dd. 11.07.2023 van een Belgische arts die, zonder enig medisch detail, stelt dat betrokkenes ouders bejaard en hulpbehoevend zijn en dat mantelzorg aangewezen is. Met betrekking tot deze aangehaalde mantelzorg stelde de RVV reeds in haar arrest van 07.12.2023 dat indien zou blijken dat betrokkenes ouders mantelzorg nodig hebben, zij beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun zes andere kinderen in België. De 6e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 07.08.2024 werd op 16.12.2024 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende ouders, vier broers, twee zussen en drie neven. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene of zijn gezin.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.06.2023 dat hem op 22.06.2023 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, zes keer een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische moeder. De eerste vijf aanvragen, ingediend op 30.04.2019, 20.12.2019, 30.07.2020, 22.03.2021, 14.10.2021 en 07.08.2024 werden geweigerd op respectievelijk 29.08.2019, 15.06.2020, 28.01.2021, 30.07.2021, 12.04.2022 en 16.12.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Ook op 9 januari 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : Y. (...)

voornaam : E. (...) H. (...)

geboortedatum : (...) 1976

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.01.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.06.2023 dat hem op 22.06.2023 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (A1) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene verblijft sedert 2012 in België. Hij diende als volwassen man zes keer na elkaar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder in. De eerste vijf aanvragen, ingediend op 30.04.2019, 20.12.2019, 30.07.2020, 22.03.2021 en 14.10.2021 werden geweigerd op respectievelijk 29.08.2019, 15.06.2020, 28.01.2021, 30.07.2021 en op 12.04.2022. Op 29.07.2022 diende betrokkene eveneens een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 21.06.2023 onontvankelijk verklaard. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV arrest nr. 297 808). Op 07.08.2024 diende betrokkene voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische moeder, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legde hierbij geen documenten voor met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, noch legde hij stukken voor waaruit blijkt dat hij financieel/materieel afhankelijk is of was van zijn moeder. Hij legde, buiten een attest van het ocmw, bewijzen van ziektekostenverzekering en geregistreerde huurovereenkomst, enkel een attest voor waaruit blijkt dat hij in 2024 in Marokko geen inkomsten had, hetgeen volledig irrelevant is aangezien hij Marokko reeds vele jaren geleden heeft verlaten; een attest van inburgering op zijn naam; een arbeidsovereenkomst op zijn naam en een attest dd. 11.07.2023 van een Belgische arts die, zonder enig medisch detail, stelt dat betrokkene ouders bejaard en hulpbehoevend zijn en dat mantelzorg aangewezen is. Met betrekking tot deze aangehaalde mantelzorg stelde de RVV reeds in haar arrest van 07.12.2023 dat indien zou blijken dat betrokkene ouders mantelzorg nodig hebben, zij beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun zes andere kinderen in België. De 6e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 07.08.2024 werd op 16.12.2024 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende ouders, vier broers, twee zussen en drie neven. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene of zijn gezin.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7; 62; 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

Art. 7. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

De bijlage 13 werd door verwerende partij ten aanzien van verzoeker genomen met verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.06.2023 (genomen n.a.v. de beslissing tot onontvankelijkheid van de 9bis-aanvraag).

Doch verzoeker diende op 07.08.2024 evenwel een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in, waarbij het in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en – na een positieve woonstcontrole – van een oranje kaart. Hij werd aldus opnieuw ingeschreven in het Rijksregister. (stukken 4-5)

Het bestuur heeft verzoeker met de opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 07.08.2024) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de eerder genomen maatregel impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

De aanvraag gezinshereniging dd. 07.08.2024 werd op 16.12.2024 door verwerende partij afgewezen middels een bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De thans genomen bijlage 13 mist dus feitelijke en juridische grondslag, daar er op 09.01.2025 (= datum bestreden beslissing) géén hangend bevel om het grondgebied te verlaten was ten aanzien van verzoeker.

6.

Ook het gegeven dat hij “misbruik” zou maken van de procedure in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt ten stelligste betwist.

Verzoeker diende de meeste aanvragen in zonder raadsman en had onvoldoende kennis om te weten welke documenten hij precies diende voor te leggen om de afhankelijkheidsrelatie in het herkomstland met de referentiepersoon aan te tonen. Uit de verschillende bijlagen 20, aanwezig in het administratief dossier van

verwerende partij, blijkt evenwel dat hij steeds nieuwe documenten heeft voorgelegd bij een volgende aanvraag.

Een misbruik kan dus geenszins weerhouden worden.

Bovendien dateert het bevel om het grondgebied te verlaten, waarop verwerende partij zich baseert in de thans bestreden beslissing, van juni 2023. Al die tijd wordt verzoeker zijn verblijf alhier in België gedoogd! Pas op 09.01.2025 neemt verwerende partij "actie". Dit betreft een schending van het redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel."

2.2 In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het privé en gezinsleven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken, zoals hierboven reeds werd toegelicht. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering hieromtrent is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker het land dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privé- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoeker heeft al zijn familie hier en niets of niemand meer in Marokko! Hij werd heel die tijd onderhouden door zijn ouders.

Ook wat zijn persoonlijke ontplooiing betreft, zou er een schending van artikel 8 EVRM zijn, daar verzoeker hier reeds sinds 2012 verblijft. Hij was hier lange tijd legaal door zijn oranje kaart, mocht werken, kon zich integreren...

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met deze persoonlijke en gezins- en familiebanden.

3.

Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familieid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken.

In casu is de deze "fair balance-toets" niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met het privé, gezins- en familielevens van verzoeker.

4.

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeker, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeker én van zijn familie heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoeker hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond."

2.3 In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62; 74/13 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn derde middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

In casu werd de reden tot het afleveren van het bestreden inreisverbod op gebrekkige wijze gemotiveerd. Men hanteert een exacte kopie van de motivering van de bijlage 13, doch motiveert niet waarom er een inreisverbod, van 2 jaar dan nog, moet worden afgeleverd.

Er wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald:

“§1. [...]”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De motivering in de bestreden beslissing kan evenwel niet doorgaan als een afdoende motivering! Verwerende partij beperkt zich een kopie van de motivering in het bevel om het grondgebied te verlaten, doch motiveert niet op afdoende wijze waarom dit een inreisverbod én dan nog een inreisverbod van 2 jaar rechtvaardigt.

Om de proportionaliteit van deze duur te verantwoorden verwijst verwerende partij slechts naar de redenen waarom verwerende partij meent dat er een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgeleverd, zijnde het feit dat verzoeker een aantal keer de gezinshereniging aanvraag in functie van zijn Belgische moeder + een 9bis-aanvraag deed waarna een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

De motivering in de bestreden beslissing, een gebrekkige motivering, kan allesbehalve aanzien worden als een afdoende motivering die verantwoordt waarom een inreisverbod (met een duur van 2 jaar dan nog wel) werd opgelegd. Gelet op de feitelijkheden is dit immers allesbehalve proportioneel.

Verzoeker – die sinds 2012 hier verblijft en reeds afhankelijk is van zijn Belgische/in België verblijvende familie – zou verplicht worden om terug te keren naar een situatie waarin hij niets of niemand heeft, en hij zou daar minstens 2 jaar lang in moeten vertoeven vooraleer hij het nodige kan doen om terug te keren naar België.

Er werd onvoldoende rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, zoals voornoemd wetsartikel nochtans wel vereist.

Verzoeker heeft hier immers zijn privé- en familielevens. Hij verblijft hier reeds meer dan een decennium tezamen met zijn hele, naaste familie, waardoor zijn hele leven zich hier situeert en hij geen banden meer onderhoudt met zijn land van oorsprong.

Hiervan is verwerende partij wel degelijk op de hoogte.

Het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker, met dan nog een duur van 2 jaar, is dan ook totaal disproportioneel en wordt niet voldoende gemotiveerd. Men beperkt zich tot een exacte kopie van de motivering waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

2.

De bestreden beslissing wordt, niet op afdoende wijze gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. Er wordt immers op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een duur van 2 jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet afdoende uiteengezet.

Verzoeker dient dan ook vast te stellen dat verwerende partij zonder meer een inreisverbod met een duur van 2 jaar heeft opgelegd, zonder evenwel een afdoende onderzoek naar en zonder afdoende motivering omtrent de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker.

Gelet op de vergaande gevolgen van dergelijk inreisverbod, heeft verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing is maar schaars gemotiveerd en betreft een exacte kopie van de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd; en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze wanneer er een discretionaire bevoegdheid wordt uitgeoefend.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

3.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

Verwerende partij heeft, bij het opleggen van het inreisverbod (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met deze banden. Indien dit inreisverbod, van 2 jaar (!), immers wordt gehandhaafd, zal het evenwel lang duren eer verzoeker het nodige kan doen vanuit Marokko om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, wat wel degelijk zijn wens is gelet op zijn privé en familielevens alhier.

4.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan aan artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoeker, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het inreisverbod (met een duur van 2 jaar!) te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoeker kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.4 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middele*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 41 van het Handvest, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het derde middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing in rechte en in feite zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Verweerder concretiseert dat verzoeker op 7 augustus 2024 voor de zesde keer een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische moeder en dat deze aanvraag op 16 december 2024 werd geweigerd. Ook motiveert verweerder waarom artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet er niet aan in de weg staat dat de bestreden beslissing wordt genomen. Tenslotte preciseert verweerder dat er, overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken aanwezig is. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd enerzijds omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds omdat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Verweerder argumenteert dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2023. Verzoeker heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van voormelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, gezien de eerste bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling werd genomen. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

In de eerste bestreden beslissing wordt door verweerder het volgende uiteengezet:

“Betrokkene verblijft sedert 2012 in België. Hij diende als volwassen man zes keer na elkaar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder in. De eerste vijf aanvragen, ingediend op 30.04.2019, 20.12.2019, 30.07.2020, 22.03.2021 en 14.10.2021 werden geweigerd op respectievelijk 29.08.2019, 15.06.2020, 28.01.2021, 30.07.2021 en op 12.04.2022. Op 29.07.2022 diende betrokkene eveneens een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 Deze aanvraag werd op 21.06.2023 onontvankelijk verklaard. Het

verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV arrest nr. 297 808). Op 07.08.2024 diende betrokkene voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische moeder, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legde hierbij geen documenten voor met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, noch legde hij stukken voor waaruit blijkt dat hij financieel/materieel afhankelijk is of was van zijn moeder. Hij legde, buiten een attest van het ocmw, bewijzen van ziektekostenverzekering en geregistreerde huurovereenkomst, enkel een attest voor waaruit blijkt dat hij in 2024 in Marokko geen inkomsten had, hetgeen volledig irrelevant is aangezien hij Marokko reeds vele jaren geleden heeft verlaten; een attest van inburgering op zijn naam; een arbeidsovereenkomst op zijn naam en een attest dd. 11.07.2023 van een Belgische arts die, zonder enig medisch detail, stelt dat betrokkenes ouders bejaard en hulpbehoevend zijn en dat mantelzorg aangewezen is. Met betrekking tot deze aangehaalde mantelzorg stelde de RVV reeds in haar arrest van 07.12.2023 dat indien zou blijken dat betrokkenes ouders mantelzorg nodig hebben, zij beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun zes andere kinderen in België. De 6e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 07.08.2024 werd op 16.12.2024 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20.”

Aldus is verweerder van oordeel dat er een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat verzoeker zes keer een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, hetgeen telkens werd geweigerd. Verzoeker legde bij zijn laatste verblijfsaanvraag geen documenten voor met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, noch legde hij stukken voor waaruit blijkt dat hij financieel of materieel afhankelijk was of is van de referentiepersoon. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij stelt dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem, voor de zesde keer op rij, het verblijf wordt geweigerd.

Verzoeker ontkent niet dat hij zes keer een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, waarbij hij bij de meest recente aanvraag geen dienstige stukken heeft aangebracht die aantonen dat hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor waaruit volgt dat verweerder onterecht toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft ervoor geopteerd om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan overeenkomstig artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet:

“Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.06.2023 dat hem op 22.06.2023 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, zes keer een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische moeder. De eerste vijf aanvragen, ingediend op 30.04.2019, 20.12.2019, 30.07.2020, 22.03.2021, 14.10.2021 en 07.08.2024 werden geweigerd op respectievelijk 29.08.2019, 15.06.2020, 28.01.2021, 30.07.2021, 12.04.2022 en 16.12.2024. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing.”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

[...]

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;”

Verweerder is tot de vaststelling gekomen dat er in casu een risico op onderduiken bestaat op grond van twee autonome motieven: enerzijds stelt hij vast dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden aangezien hij evenmin gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2023 en anderzijds heeft verzoeker onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Verzoeker heeft namelijk zes keer een aanvraag om gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon ingediend. Volgens verweerder misbruikt verzoeker de procedure inzake artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, zijnde een attest van immatriculatie in afwachting van het behandelen van zijn verblijfsaanvragen.

Verzoeker betwist dat hij geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2023. Hij oppert dat hij op 7 augustus 2024 een verblijfsaanvraag heeft ingediend waarna hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, waaruit volgt dat de administratieve overheid hem een tijdelijk verblijfsrecht heeft toegestaan en dit impliceert dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2023 werd ingetrokken.

In dit verband dient de Raad echter op te merken dat verzoeker voorbij gaat aan artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugnrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugnrijving opgeschort”*. Hieruit blijkt dat de afgifte van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag gezinshereniging er slechts toe leidt dat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eerder werd afgegeven, tijdelijk wordt opgeschort en dat deze beslissing hierdoor niet uit het rechtsverkeer verdwijnt.

Voor zover verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2023 impliciet werd ingetrokken ten gevolge van de erop volgende bijlage 19ter of een attest van immatriculatie, mist zijn uiteenzetting een feitelijke en juridische grondslag.

Verzoeker betoogt tevens dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2023 reeds van enkele jaren geleden dateert, zodat verweerder zijn aanwezigheid in België in de tussentijd steeds heeft gedoogd. Ook hierin kan verzoeker niet worden gevolgd. Het komt aan verzoeker zelf toe om een passend gevolg te geven aan de verwijderingsbeslissing die hem op 21 juni 2023 werd afgegeven. Het feit dat verweerder op 9 januari 2025 – zijnde ongeveer anderhalf jaar later – een nieuwe verwijderingsmaatregel neemt en daarbij vaststelt dat nooit gevolg werd gegeven aan de eerdere verwijderingsmaatregel, impliceert geenszins dat verzoekers aanwezigheid gedurende die periode werd gedoogd door de administratieve overheid.

Vervolgens betwist verzoeker dat hij misbruik heeft gemaakt van de gezinsherenigingsprocedure. Hij stelt dat hij de meeste aanvragen indiende zonder raadsman en dus onvoldoende kennis had om te weten welke documenten hij precies diende voor te leggen om de afhankelijkheidsrelatie in het herkomstland met de referentiepersoon aan te tonen. Uit de verschillende weigeringsbeslissingen blijkt nog dat hij steeds nieuwe documenten heeft voorgelegd.

Er kan echter niet ernstig worden betwist dat het wel degelijk aan verzoeker toekomt zich te bekwamen in elke procedure die hij instelt. Bovendien blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoeker bij elke aanvraag tot gezinshereniging in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter waarop uitdrukkelijk staat aangegeven welke documenten verzoeker wordt verzocht over te maken. Zo blijkt dat verzoeker bij zijn eerste verblijfsaanvraag op 30 april 2019 expliciet werd verzocht *“binnen de drie maanden, ten laatste op 30/07/2019, de volgende documenten over te leggen: attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ten laste in het verleden, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familieleden, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg (*) en attest onvermogen uit land van herkomst”*. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij, gelet op de duidelijke richtlijnen in de voormelde bijlage 19ter en na reeds zes keer

eenzelfde verblijfsaanvraag te hebben ingediend, onvoldoende kennis had omtrent de voor te leggen documenten.

Verzoeker slaagt er niet in met enig concreet verweer te weerleggen dat er in casu sprake is van een risico op onderduiken waardoor het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek gerechtvaardigd is. Een schending van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat verweerder daadwerkelijk heeft gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende ouders, vier broers, twee zussen en drie neven. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene of zijn gezin.”

Van een schending van het motiveringsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is aldus geen sprake. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt verder het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat heel zijn familie in België woont en hij in Marokko niets of niemand meer heeft. Hij volhardt dat hij steeds werd onderhouden door zijn ouders. Daarnaast verblijft verzoeker al sinds 2012 in

België, en dit gedurende lange tijd legaal, waardoor hij zich heeft geïntegreerd en in België heeft gewerkt. Indien hij ten gevolge van het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten terugkeren naar Marokko, dan zou hij daar minstens twee jaar lang moeten blijven vooraleer hij het nodige kan doen om terug te keren naar België. Dit is volgens verzoeker totaal disproportioneel.

Zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken, heeft verweerder oog voor het feit dat verzoekers ouders, vier broers, twee zussen en drie neven in België verblijven. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, zoals in casu de band tussen een meerderjarig kind en zijn ouders, of tussen meerderjarige broers/zussen/neven, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Verweerder motiveert in de eerste bestreden beslissing waarom er van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid geen sprake is. Hij stelt vast dat verzoeker een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van zijn in België wonende familieleden. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Daarnaast kan verzoeker met zijn familie blijven communiceren via moderne communicatiemiddelen of aan de hand van occasionele bezoeken in het buitenland. Een schending van artikel 8 van het EVRM is volgens verweerder dan ook niet aan de orde. De motieven van de eerste bestreden beslissing worden door de Raad bijgetreden. Mede gelet op het feit dat verzoeker reeds zes keer een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder heeft ingediend en deze werden geweigerd omdat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn van zijn moeder, moet worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van de huidige procedure geen enkel concreet element aanduidt waaruit blijkt dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, moet worden aanvaard. Verzoeker slaagt er dan ook niet in het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Waar verzoeker gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Verzoeker beperkt zich tot het enkele feit dat hij reeds lange tijd in België verblijft en er zou hebben gewerkt. Hij legt echter geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond. Verzoeker toont het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan. Een schending van deze bepaling is dan ook niet bewezen.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, stelt verzoeker dat deze op een gebrekkige wijze is gemotiveerd omdat het een exacte kopie betreft van de eerste bestreden beslissing, zonder dat concreet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod met een duurtijd van twee jaar wordt opgelegd.

Verzoeker kan in zijn betoog niet worden gevolgd. Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder concreet heeft gemotiveerd waarom er een inreisverbod moet worden opgelegd, namelijk omdat enerzijds voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en anderzijds een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verweerder maakt hierbij toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verweerder motiveert in concreto waarom hij opteert voor een inreisverbod met een duurtijd van twee jaar:

“Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene verblijft sedert 2012 in België. Hij diende als volwassen man zes keer na elkaar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder in. De eerste vijf aanvragen, ingediend op 30.04.2019, 20.12.2019, 30.07.2020, 22.03.2021 en 14.10.2021 werden geweigerd op respectievelijk 29.08.2019, 15.06.2020, 28.01.2021, 30.07.2021 en op 12.04.2022. Op 29.07.2022 diende betrokkene eveneens een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 Deze aanvraag werd op 21.06.2023 onontvankelijk verklaard. Het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 07.12.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV arrest nr. 297 808). Op 07.08.2024 diende betrokkene voor de zesde keer een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische moeder, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legde hierbij geen documenten voor met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, noch legde hij stukken voor waaruit blijkt dat hij financieel/materieel afhankelijk is of was van zijn moeder. Hij legde, buiten een attest van het ocmw, bewijzen van ziektekostenverzekering en geregistreerde huurovereenkomst, enkel een attest voor waaruit blijkt dat hij in 2024 in Marokko geen inkomsten had, hetgeen volledig irrelevant is aangezien hij Marokko reeds vele jaren geleden heeft verlaten; een attest van inburgering op zijn naam; een arbeidsovereenkomst op zijn naam en een attest dd. 11.07.2023 van een Belgische arts die, zonder enig medisch detail, stelt dat betrokkenes ouders bejaard en hulpbehoevend zijn en dat mantelzorg aangewezen is. Met betrekking tot deze aangehaalde mantelzorg stelde de RVV reeds in haar arrest van 07.12.2023 dat indien zou blijken dat betrokkenes ouders mantelzorg nodig hebben, zij beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en op ondersteuning van hun zes andere kinderen in België. De 6e aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 07.08.2024 werd op 16.12.2024 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn in België wonende ouders, vier broers, twee zussen en drie neven. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van andere legaal in België verblijvende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene of zijn gezin.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekers situatie, namelijk het feit dat hij familieleden in België heeft; dat zijn ouders mantelzorg zouden nodig hebben doch zij hiervoor beroep kunnen doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden of op hun andere kinderen in België; dat verzoeker reeds zes aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend die allen negatief werden afgesloten; dat hij een gezonde en volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij een leven kan uitbouwen zonder de nabijheid van zijn familie in België; dat in het

administratief dossier geen ernstige of zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen; dat er geen sprake is van enige medische problematiek of minderjarige kinderen in België en tenslotte dat er ook de nodige aandacht moet worden besteed aan het belang van de immigratiecontrole. Verzoeker toont niet aan waarom het opleggen van een inreisverbod van twee jaar in het licht van deze elementen en in weerwil van de beoordeling gedaan door verweerder, alsnog kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

De middelen zijn dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN